

Má Odysea

Svetozár Barica

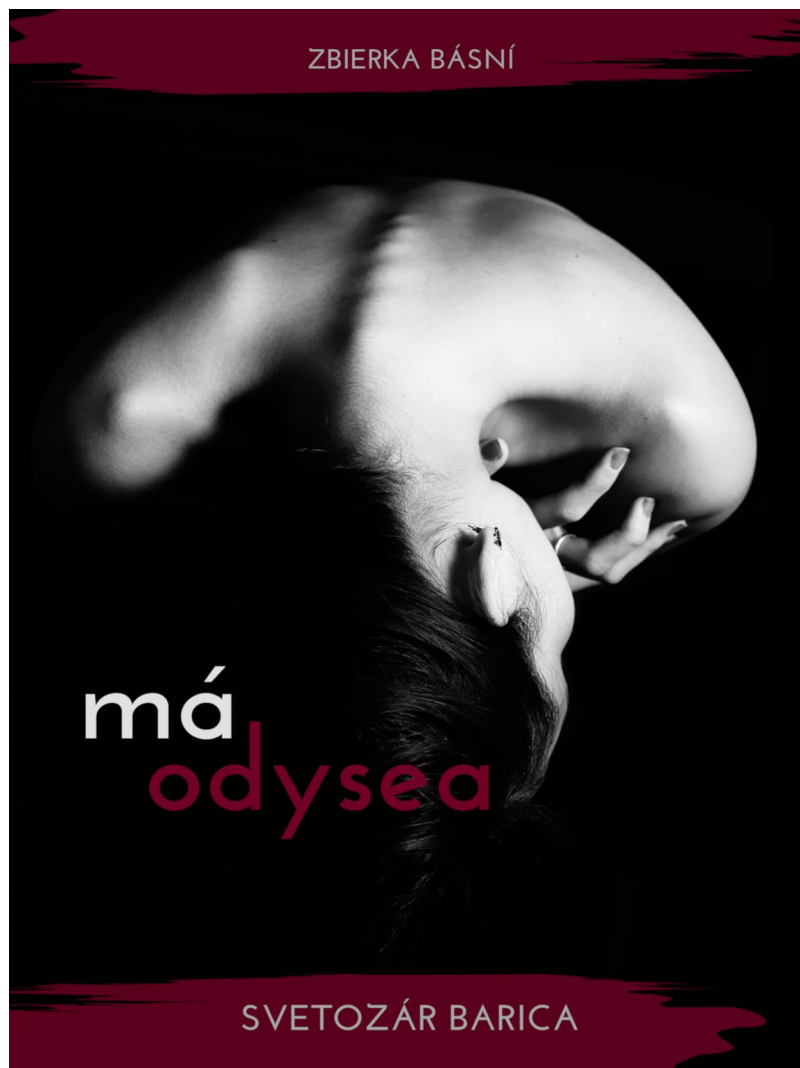
Autor	Vydavateľ	Licence	Vydání	Autor obálky
Svetozár Barica	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2021)	Pavel Sekerák

*Poezie – člověk o ní sní, představuje si ji,
Touží po ní a ona ho často navštěvuje.
Poezie je všude, jako Bůh není nikde.
Poezie – toť jedna z nejpravdivějších,
nejtrefnějších a nejužitečnějších
přezdívek života.*

Jacques Prévert

O knize

Sbírka básní Má Odysea je o lásce k člověku, ke všemu krásnému kolem nás, na co lidé často zapomínají. Přitom krása lidského těla je inspirací pro vztahy mezi mužem a ženou, mezi lidmi obecně.

Obsah

Má Odysea.....	1
O knize.....	3
Buď pozdravena, lásko.....	5
Chvilka soucitu.....	6
Poklesky.....	7
Bláznovství okamžiku.....	8
Noční rozjímání.....	9
Prázdna krajina.....	10
Hanba.....	11
Má Odysea.....	13
Naděje.....	15
Bludiště.....	16
Stesk.....	18
Neučesané myšlenky.....	20
Svlékání z (hadí) kůže.....	21
Pokus o seznámení se.....	23
Ve slabé chvíle.....	24
Jen se ptám.....	25
Úvahy.....	26
Osamění.....	27
Poušť.....	28
Čím voní žena.....	29
Jak si tě nakreslím.....	31
Neony Tvých očí.....	33
Podivné kreslení.....	36
Čekání.....	37
Pláč.....	39
Tichý nesouhlas.....	40
Vábení.....	42
Snění.....	43
Letní radosti.....	45

Bud' pozdravena, lásko...

...a věz:

já od tohoto okamžiku

jen pro tebe chci žít.

Pokládám hlavu

na tvé rámě

a prosím:

odpuť,

že přicházím snad nečekaně,

asi nezván.

Bud' pozdravena, lásko

A věz:

- já nehodným jsem byl.

Tvé přátelství mi sílu dalo,

dnes za sebe se nestydím.

Pokládám hlavu

na tvůj klín

a šeptám:

Bud' pozdravena lásko...

Chvilka soucitu

Ne a ne

Pořád ne

Nač to čekání

Hodit návnadu

s jistotou

bohatého úlovku

Hezká náhoda...

Tak pust'

A promiň

Poklesky

*Směješ se a
pláčeš.*

*Křičíš a
mlčíš.*

*Sníš a
bdíš.*

*Miluješ a
nenávidíš.*

Zároveň.

Bláznovství okamžiku

Mám strach –

Ty nevíš jak začít...

Zprůsvitnělá okamžikem

nejistoty

zrazuješ svá tajemství.

Zmalátněná touhou

usínáš v mém náručí.

Mám strach...

Noční rozjímání

Bláznivé sny

Přerušovaná soulož

Pocení zbabělých myšlenek

Pátrání ve vlastních genech

Egoismus?

Prázdná krajina

Bloudím jakousi pustinou.

Pod chodidly pálí zem

sežehnuta lidskou zlobou,

potřísněna spermatem nenávisti.

Dýchám jedovaté výpary

čehosi nedávno zapomenutého.

Sám.

Pořád sám.

Jen na potemnělé obloze

září tvůj akt

namalovaný

snad samotným

Leonardem.

Hanba

Ta úzkost.

Čeho se obávám?

Vždyť nejsem

až tak nejhorší.

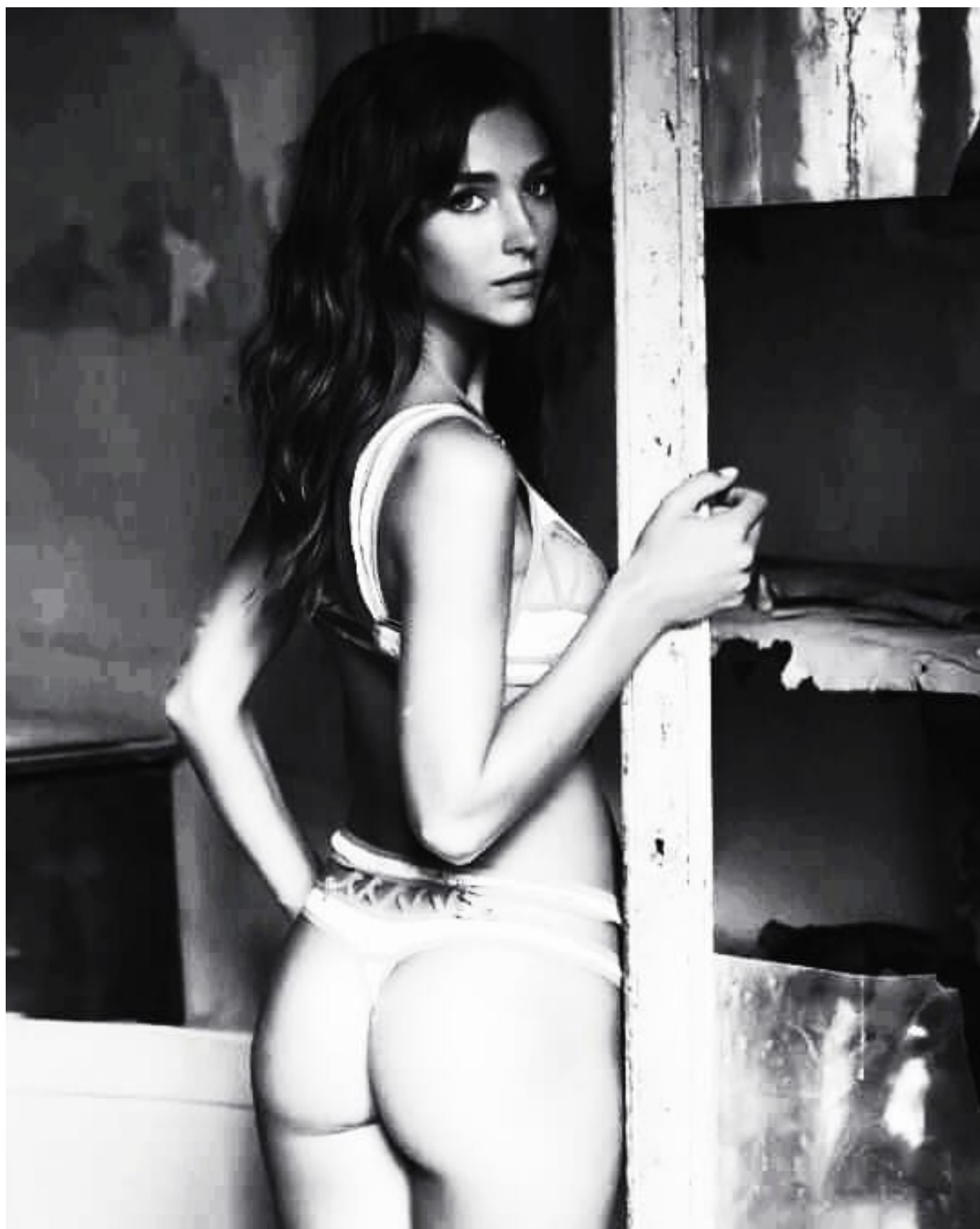
Stydět se za lásku?

Proč?

Myslím na tebe.

Chci tě.

Tak co...

Má Odysea

„Tak co fešáku!“

*Slyším hlas
a zvonivý smích
za zády.*

*S podivem –
to oslovení
patří mně.
Ztuhlý trémou
koptám nesmysly.*

*Znovu ten
zvonivý smích
a pomalu
na parketu
ztrácím ostych...*

*...„Jsi nemotora“
a ujímá se výuky.
Jako kdyby se milování
dalo naučit.
(Snad jen technika.)*

*Od té doby zmítám se
ve spleti
náhodných známostí,
velkých lásek,
vášní,
předstíraných orgasmů
a prázdnoty.*

*„Tak co básníku“,
slyším za zády
nějaký hlas.
A zvonivý smích...
...„Ach ta vaše generace!“
Co se jí nelíbí?
Snad nechce to mládě
poučovat!
Hifi orgasmus –
a pak slyším:
„Tak ahoj básníku“
a znovu ten zvonivý smích...
Odkud já jej jenom...*

Naděje

*Blízká setkání
letmých pohledů
Nesmělé doteky
zjizvených niter*

*Asi jsem to já
Asi jsi to ty*

*Tak vyšlu myšlenku
Vstříc tobě
Pokud jsi to ty
Má naděje*

Bludiště

Vstupuji do neznáma

Po špičkách

Bludiště myšlenek

To ticho mě děsí

Zbožná úcta

Nedokážu ani zašeptat

Tady jsem

Uctívání psyché

Rouhání se životu

Klanění se lásce

Lhostejnost k okolí

Motlitba:

Sex náš každodenní...

Úniková chodbička

Spleť otázek:

Poprvé:

Sním – tedy jsem?

Podruhé:

Miluji – tedy nenávidím?

Nakonec:

Myslím – tedy blouzním?

Pchá!

Konce nevidím

Stesk

*Jen tiché osamění
drží tě za rameno
a důrazně se ptá:
Proč jsi to udělal!*

*Co – udělal...
Tak dost,
neptej se,
neřeknu.
Jsi jako svědomí...*

*Pchá – svědomí...
Nechal jsi ji.
Samotnou.
Na pokraji rozkoše.
Ona neví jak dál –*

Tvé svědomí...

Padá na ni stesk.

*Padá na vás stesk –
na oba.*

Zhrzené milování...

Neučesané myšlenky

Jen jemný vánek zavadil

o kštici mých myšlenek.

Střapaté,

rozlétly se –

kdoví kam.

Jindy mlčím,

no jedna z nich...

Vlastně už nevím,

zda byla tak důležitá.

Svlékání z (hadí) kůže

Oči plné vzdoru

s němým slibem pomsty

Zanechání výměšků

Odhozené relikvie

její svátosti

Výsměch důvěře

Právo na (alespoň)

ukojení touhy

Příště už...

Pokus o seznámení se

Je krásná

Je milá...

Tak neutíkej –

chci tě poznat

Tak neuhýbej –

chci tě pohladit

Tak necouvej –

chci tě políbit

Tak poslouchej –

chci ti šeptat:

Jsi krásná

Jsi milá...

Trpím

Trpím láskou

Tak utíkej –

Nač ještě čekáš!

Ve slabé chvílce

Ve slabé chvílce

slíbil jsem...

a sliby se mají plnit.

Co ale říct,

když slova –

váznou v hrdle trémou?

Co napsat,

když vše podstatné –

bylo už napsáno?

Co za čin vykonat,

když ve své podstatě –

byl jsem vždy zbabělcem?

Co naplat –

sliby se musí plnit.

Tak se dívejte.

Jen se ptám

*Proč lhostejný pohled
nezájmu,
když jenom očima
hltám zde,
nekonečnou vaši krásu?*

*Proč pohrdavý úsměv
odmítání,
když jenom dlaněmi
pohladit hodlám si,
pramen vašich vlasů?*

*Vím –
je to nepatřičné,
je to drzé,
když neznámý...*

Úvahy

Jen tápání v...

Ničemu nerozumím.

Co vlastně chci?

Zbytečný povyk pro...

Nic nového se nekoná.

Kdo vůbec jsem?

Osamělá hrdost bez...

Lepší už nebudu.

Co ode mne žádáte?

Vysoká daň za...

Svou touhu neprodám.

Proč se vlastně ptám?

Osamění

Pár očí.

Krásných,

mandlových

očí.

Vzrušením zářících

a provokujících.

Zároveň.

Laskavých očí,

nořících se

vší sílou

do mého osamění.

Pocítuji závrať.

Nedokážu zůstat

lhostejný.

Ale co mé

osamění?

Poušť

*Znovu se halíš do neznáma
a odcházíš s nevyslovenou
výčitkou.*

*Marně se ptám na důvody.
Jen významné ticho je odpovědí
a trpkou ozvěnou zároveň.
Tvé odchody bolí
stejně jako tvé návraty.
V srdci zůstává obrovská poušť.*

Čím voní žena

*Nejprve
jemným heřmánkem.
To když
vzpomíná si
na léta her s panenkou.*

*Později
vůní růžovou,
jako rozvíjející se
poupě
v představách dospívání.*

*K večeru
touhou po lásce,
naplno vychutnávajíc
krásu milování,
toužíc po nekonečnu.*

*V noci pak
letním vzduchem,
překonávajíc teplem
svého klínu
hranice rozkoše.*

Jak si tě nakreslím

*Jako svěží pivoňku
rdící se na záhonu
mých představ,
zalévajíc tě
chorobnou touhou
lidského poznávání.*

*Jako vzrušující sen
v noční samotě,
chvějíc se strachem,
že tě zítra opět ztratím
v zástupech zklamaných
a neopětovaných lásek.*

*Jako laskavý úsměv
němě doznívající
na okraji paměti,
který hladil kdys
mé bolavé nitro
dlaněmi soucitu.*

*Jako něžný soucit,
o který jsem se neprosil,
ale za který ti patří dík,
přestože jsem zůstal sám,
přestože si tě zítra
nakreslím úplně jinak.*

Neony Tvých očí

Cítím

rozpalují se ve mně

neony něčích očí a

ta rudá

životem vonící tekutina

opět buší ve skráních

jako vánek

hrající si na uragán

Je to krásné

až se mi chce křičet o

objevených neonech

něčích očích

Tvých očí

třpytících se na vlnách

mého já

*Snad nespím
snít opět jenom sen
marné vidiny
rozplývající se
v prvních paprscích rána*

*Neony Tvých očí
se noří
do kusu ledu
v mé hrudi*

a

ten taje

Podivné kreslení

*Opět si tě touho nakreslím,
dnes jako divou vášeň žhnoucí,
k vrcholům rozkoše se pnoucí,
svým toporným veršem nepřesným.*

*Takovou tě hlídám v paměti,
nebyl to jen obyčejný sen.
Nad závist, zlobu povznesen,
hlas srdce ódu pěje ti.*

*Proč tady jak žebrák postávám
/Asi se občas tohle stává,
že na lásku si někdo hrává./
a tvrdou zas lekci dostávám,*

*když nabízím čas laskání.
Co víc než lásku můžu dát,
i když mi za to budeš lát –
- to k šílenství mně dohání.*

Čekání

*Usínáš jako děvčátko,
znavena svou hrou na lásku,
netušíš, že už zakrátko,
zodpovíš jednu otázku.*

*Sen usedá ti na víčka,
v úsměvu prozrazuješ děj.
Někdo tě líbá na líčka,
spánek, ten tichý čaroděj.*

*Ptá se tě za mne maličká,
kdy na tvůj návrat čekat mám,
pak zulíbaná celičká,
oddáš se našim lásky hrám.*

*Spěchej mé lásky královna,
už brzo svitne nový den.
Zašeptám slůvka čarovná:
jsem tebou navždy okouzlen.*

Pláč

*Cože děje se to s námi,
co hubí sílu lásky v nás?
Už všimli si to i známí
- s cizím se domluvíme snáz.*

*Zoufale hledám řešení
s hlavou zabořenou v dlaních,
nač kalné vody čeření,
krev divoce tepe v skráních.*

*Jen tichý pláč můj pod polštář
zná, co před světem se tají,
že každý máme jinou tvář,
poslední song nám hrají.*

*Proč, proč? Ptám se neustále,
slzy po lících mi kanou,
hroutí se mé piedestale,
osud zazvoní mi hranou.*

Tichý nesouhlas

*Ozývá se ve mně svědomí,
konkrétního nic říct nemůže,
jen tak lehce šimrá vědomí,
kdo s náповědou mi pomůže?*

*Vzdal jsem se prý jednou bez boje,
když zašveholil v telefonu hlas.
Byla to touha, vášeň, oboje?
Vyslovuji tichý nesouhlas.*

*Vnitřní svou válku denně vedu,
bez boje vzdát se nehodlám.
Striktně „Ne“ říci nedovedu,
jak dilema to řešit mám?*

*Miluji, miluji, miluji,
člověka, jenž je pro mne vším,
polepšit se přesto slibuji,
o strpení krátké poprosím.*

Vábení

Jak štíhlá břízka u hluboké tůně

tiše vábíte mně k sobě:

„Blíž, jen blíží!“

Mé plaché srdce trpkým žalem stůně,

utonu, až začnu vám být na obtíž.

Lehce můj sen se v nekonečnu ztrácí,

došlo na má slova, dnes to všechno vím,

zlo za dobro jak bumerang se

vrací,

přesto vezte: já se na vás nezlobím.

Snění

(o tobě)

*Potkal jsem tě, asi ve snu,
vešla jsi spěšně – zvědavá,
omámen krásou, sotva hlesnu:
tak pojd' štěstěno měňavá.*

*Sen dál pokračuje tryskem.
Svádíš mne, lákáš, miluješ,
jsem bezmocen tvým blízkiem.
Svým horkým klínem bičuješ.*

*Pak usínáš v mém náručí,
tak vláčná, svůdná, spokojená,
že těžko mi někdo zaručí,
prosím: sne, nekonči!
Klesám na kolena.*

(a s tebou)

*Touláme se, ruka v ruce, městem
při třpytu neonů tvých očí.*

*Úsměv kolemjdoucích je jen gestem,
my víme – štěstím se nám hlavy točí*

*Tulíme se k sobě, zasažení vášní,
svět kolem je jen chudá náhrada.*

*Hltáme doušky život z lásky kašní,
proč náležíme k sobě, není žádná záhada.*

Letní radosti

*Tam kde třpyt rosy svítil v trávě,
my ulehli jsme v objetí.*

*Slunce nad hlavami skotačilo hravě
a z naší lásky plálo v dojetí.*

*Oči pak cudně klopilo,
když líbal jsem tě na ňadra.
Pokračování? To už nestihlo,
přihнала se mráčků eskadra.*

*Náš hifi duet krajem zní,
když dolétli jsme k výšinám.
A o čem hravé slunce sní?
To známé mráčky píší nám.*

